

DUIZEND HOOG

Katharine McGee

Duizend hoog

Vertaald door Karin Pijl

moon
young adult

Eerste druk 2016
Tweede druk 2020

Oorspronkelijke titel: *The Thousandth Floor*
Oorspronkelijk uitgegeven door: HarperCollins, 2016
© Katharine McGee, 2016
© Vertaling uit het Engels door: Karin Pijl, 2016
© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2016
© Omslagbeeld: Ilina Simeonova/Trevillion Images: Westend61/Getty Images:
Honqqi Zhang/Alamy/Shutterstock
© Omslagontwerp: HarperCollins
© Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Baqup
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 5924 5
ISBN 978 90 488 2759 6 (e-book)
NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Lizzy

Proloog

November 2118

Het kabaal van lachende mensen en muziek werd minder op duizend hoog. Het feestje begon op zijn einde te lopen toen zelfs de luidruchtigste gasten uiteindelijk de liften in stommelden en naar hun appartementen beneden gingen. De ramen van vloer tot plafond leken vierkanten van fluweelachtige duisternis, hoewel in de verte de zon al langzaam opkwam, waardoor de skyline oker, lichtroze en zacht glinsterend goud kleurde.

En toen sneed er abrupt een schreeuw door de stilte. Een meisje viel naar beneden, haar lichaam daalde steeds sneller in de koele ochtendschemering.

Over precies drie minuten zou het meisje te pletter slaan op het keiharde cement van East Avenue. Maar op dit moment, met haar haar dat als een vlag om haar hoofd wapperde, de zijden jurk die zich om de rondingen van haar lichaam rimpelde en haar vuurrode mond bevroren tot een volmaakte o van schrik, was ze mooier dan ze ooit was geweest.

Ze zeggen dat het leven aan je voorbijtrekt vlak voor je dood. Maar terwijl de grond steeds sneller op haar afkwam, kon het meisje alleen maar denken aan de afgelopen uren, aan de weg die ze was ingeslagen en die hier eindigde. Had ze maar niet met hem gepraat. Was ze maar niet zo dom geweest. Was ze daar maar niet naar boven geklommen.

Toen de huismeester haar lichaamsresten vond en trillend een

rapport van het incident opstelde, wist hij alleen dat het meisje de eerste was die van de Toren was gevallen in de vijfentwintig jaar dat die er nu stond. Hij wist niet wie ze was, of hoe ze buiten was gekomen.

Hij wist niet of ze was gevallen, of geduwd, of dat ze – verpletterd door de last van onuitgesproken geheimen – had besloten te springen.

Avery

Twee maanden eerder

‘Ik vond het zeer geslaagd vanavond,’ zei Zay Wagner terwijl hij Avery Fuller naar de voordeur bracht van het penthouse van haar ouders. Ze waren beneden in het New York Aquarium geweest op de 830e verdieping en hadden gedanst in de zachte gloed van de aquaria en bekende gezichten. Niet dat Avery het aquarium zo geweldig vond. Maar zoals haar vriendin Eris altijd zei was een feest een feest.

‘Ik ook.’ Avery hield haar lichtblonde hoofd voor de irisscanner en de deur sprong open. Ze glimlachte naar Zay. ‘Welterusten.’

Hij pakte haar hand vast. ‘Zal ik met je mee naar binnen gaan? Je ouders zijn toch weg en zo...’

‘Sorry,’ mompelde Avery. Ze verborg haar ergernis achter een nepgeeuw. De hele avond had hij al excuses gezocht om haar aan te raken; ze had dit kunnen zien aankomen. ‘Ik ben kapot.’

‘Avery.’ Zay liet haar hand los, deed een stap naar achteren en haalde zijn vingers door zijn haar. ‘Dit gaat nu al weken zo. Vind je me eigenlijk wel leuk?’

Avery deed haar mond open, maar bleef stil. Ze had geen idee wat ze moest zeggen.

Er flitste iets over Zays gezicht. Irritatie? Verwarring? ‘Duidelijk. Later.’ Hij liep naar de lift, draaide zich toen om en liet zijn ogen nog een keer over haar verschijning dwalen. ‘Je zag er heel mooi uit vanavond,’ voegde hij eraan toe. De liftdeuren schoven met een klik achter hem dicht.

Avery zuchtte en stapte de indrukwekkende hal van hun appartement in. Voor haar geboorte, toen de Toren nog in aanbouw was, hadden haar ouders flink geboden op dit penthouse – de hele bovenste verdieping met de enige hal die uit twee etages bestond. Ze waren heel trots op deze entree, maar Avery had er een hekel aan: haar holle voetstappen in de reusachtige ruimte, de glimmende spiegels op alle oppervlakken. Ze kon geen kant op kijken zonder haar spiegelbeeld te zien.

Ze schopte haar hoge hakken uit en liep op blote voeten naar haar kamer. Haar schoenen liet ze midden in de gang liggen. Iemand zou die morgen wel oprapen, een van de robots, of Sarah, als ze eens op tijd kwam opdagen.

Arme Zay. Avery vond hem wél leuk: hij was grappig op een la-waaijerige, bruisende manier die haar aan het lachen maakte. Maar als ze zoenden, voelde ze eigenlijk niets.

De enige jongen met wie Avery wél graag zou willen zoenen was degene met wie ze dat nooit kon doen.

Ze liep haar kamer binnen en hoorde het zachte gezoem van de kamercomputer die tot leven kwam. Het apparaat scande haar vitale functies en paste vervolgens de kamertemperatuur aan. Op het nachtkastje naast haar antieke hemelbed verscheen een glas ijswater – waarschijnlijk vanwege de champagne die nog steeds in haar lege maag kolkte, maar Avery had geen zin om te vragen of dat de reden was. Nadat Atlas de stad had verlaten, had ze de stemfunctie op de computer uitgezet. Hij had destijds de stem met het Britse accent geactiveerd en die Jenkins genoemd. Het was te deprimerend om zonder Atlas tegen Jenkins te praten.

Zays woorden galmden nog na in haar hoofd. *Je zag er heel mooi uit vanavond.* Hij probeerde haar natuurlijk alleen maar een complimentje te geven en kon niet weten dat Avery een bloedhekel aan het woordje ‘mooi’ had. Haar hele leven had ze moeten aanhoren hoe mooi ze was – van leraren, jongens, haar ouders. Intussen had het woord alle betekenis verloren. Atlas, haar geadopteerde broer, was

de enige die wist dat hij haar beter geen complimentjes kon geven.

De Fullers hadden vele jaren en een boel geld besteed aan de verwekking van Avery. Ze wist niet precies hoe duur het was geweest om haar te maken, maar ze schatte haar waarde iets onder de prijs van hun appartement. Avery's ouders, die allebei een gemiddelde lengte hadden, een doorsnee uiterlijk en dunner wordend bruin haar, hadden 's werelds meest toonaangevende onderzoeker vanuit Zwitserland ingevlogen om te helpen hun genetische materiaal te winnen. Ergens tussen de miljoen combinaties van hun zeer gemiddelde DNA vonden ze die ene mogelijkheid die tot Avery leidde.

Soms vroeg ze zich af hoe ze eruit had gezien als haar ouders haar op de natuurlijke manier hadden verwekt of alleen op ziekten hadden getest, zoals de meeste mensen boven in de Toren. Zou ze haar moeders hoekige schouders hebben geërfd, of de grote tanden van haar vader? Niet dat het er iets toe deed. Pierson en Elizabeth Fuller hadden betaald voor déze dochter, met honingblond haar, lange benen en diepblauwe ogen, haar vaders intelligentie en de scherpe humor van haar moeder. Atlas grapte altijd dat haar koppigheid het enige onvolmaakte aan haar was.

Avery wenste dat dat het enige was wat er aan haar mankeerde.

Ze schudde haar haar los, draaide het in een slordige knot en liep doelgericht haar kamer uit. In de keuken trok ze de deur naar de voorraadkast open en tastte naar de geheime hendel van het bedieningspaneel. Ze had het jaren geleden ontdekt toen ze verstoppertje speelde met Atlas. Ze wist niet eens of haar ouders er weet van hadden; ze kwamen hier eigenlijk zelden of nooit.

Avery duwde tegen het bedieningspaneel, en een ladder zwaaide naar beneden in de krappe voorraadkast. Ze pakte de rok van haar ivorkleurige zijden avondjurk met beide handen vast, maakte zich zo klein mogelijk en beklom de ladder, waarbij ze instinctief in het Italiaans de sporten telde: *'Uno, due, tre...'* Ze vroeg zich af of Atlas dit jaar ook in Italië was geweest, of hij überhaupt naar Europa was gegaan.

Boven aan de ladder reikte ze naar het valliuk en stapte enthousiast de winderige duisternis in.

Boven het oorverdovende kabaal van de wind uit hoorde Avery het geronk van diverse machines op het dak om haar heen, weggestopt in hun weerbestendige bekistingen of onder zonnepanelen. Haar blote voeten waren koud op de metalen platen van het platform. Stalen buizen bogen vanuit alle hoeken naar elkaar toe en vormden boven haar de iconische spits van de Toren.

Het was een heldere nacht, geen wolken aan de hemel die haar wimpers vochtig maakten, of zweetparels op haar huid vormden. De sterren schitterden als glassplinters in de onmogelijk donkere uitgestrektheid van de nachtelijke lucht. Als iemand wist dat ze hierboven was, zou ze levenslang huisarrest krijgen. Vanaf de honderdvijftigste verdieping was het verboden je buiten de Toren te bevinden. Alle terrassen erboven waren met zware panelen van polyethyleen glas afgeschermd tegen de hogesnelheidswind.

Avery vroeg zich af of iemand anders hier ooit een stap had gezet. Langs één kant van het dak was een veiligheidsreling aangebracht, waarschijnlijk voor onderhoudsmedewerkers die op het dak moesten zijn, maar voor zover zij wist, was dat nog nooit het geval geweest.

Ze had het nooit aan Atlas verteld. Het was een van slechts twee geheimen die ze voor hem had. Als hij erachter kwam, zou hij ervoor zorgen dat ze hier nooit weer kon komen, en Avery moest er niet aan denken dit op te geven. Ze vond het hier fantastisch. Ze hield van de wind die in haar gezicht sloeg, haar haar in de war maakte en haar ogen liet tranen. De wind gierde zo hard dat haar eigen, wilde gedachten erdoor overstemd werden.

Ze liep dichterbij de dakrand toe en voelde dat haar maag zich omdraaide terwijl ze over de stad uitkeek. Ver beneden zag ze de monorails als lichtgevendende slangen door de lucht kronkelen. De horizon leek onmogelijk ver weg. In het westen zag ze de lichtjes van New Jersey, in het zuiden de straten van de buitenwijken, in

het oosten Brooklyn en nog verder weg de tinnen schittering van de Atlantische Oceaan.

En onder haar blote voeten bevond zich het grootste bouwwerk op aarde, een hele wereld op zich. Een raar idee dat er op dit moment miljoenen mensen onder haar waren die aten, sliepen, droomden en elkaar aanraakten. Avery knipperde met haar ogen en voelde zich ineens moederziel alleen. Het waren allemaal vreemden voor haar, zelfs de mensen die ze kende. Waarom maakte ze zich druk om hen, of om zichzelf of om wat dan ook eigenlijk?

Ze leunde met haar ellebogen op de reling en huiverde. Eén verkeerde beweging en ze vloog eroverheen. Niet voor het eerst vroeg ze zich af hoe het zou voelen om vier kilometer naar beneden te storten. Ze stelde zich voor dat het ergens vredig zou zijn, het gevoel van gewichtloosheid terwijl ze de maximale valsnelheid bereikte. En ze zou allang aan een hartaanval zijn bezweken voordat ze de grond raakte. Ze deed haar ogen dicht, helde iets naar voren, krulde haar zilvergelakte tenen over de rand – en toen lichtte de achterkant van haar oogleden op. Haar contactlenzen kondigden een inkomende ping aan.

Ze aarzelde en werd overspoeld door een golf van schuldbevuste opwinding toen ze zijn naam las. Het was haar de hele zomer zo goed gelukt om dit te vermijden. Ze had zichzelf afgeleid met een buitenlandstudie in Florence en wat korter geleden met Zay. Maar even later draaide Avery zich om en klom vlug de ladder weer af.

‘Hoi,’ zei ze ademloos toen ze terug was in de voorraadkast. Ze fluisterde, ook al was er niemand in de buurt die haar kon horen. ‘Je hebt een poos niet gebeld. Waar zit je?’

‘Op een nieuwe plek. Je zou het hier geweldig vinden.’ Zijn stem in haar oor klonk nog even warm en vol als altijd. ‘Hoe is het, Aves?’

En daar was hij weer: de reden dat Avery een storm trotseerde om aan haar gedachten te ontsnappen, het deel van haar constructie dat gruwelijk mis was gegaan.

Aan de andere kant van de lijn was Atlas, haar geadopteerde broer – en de reden waarom ze nooit met iemand anders wilde zoenen.

Leda

Terwijl de helikopter de East River overstak naar Manhattan, leunde Leda Cole naar voren en drukte haar gezicht tegen het flexiglas.

Er was altijd iets betoverends aan deze eerste glimp van de stad, vooral nu de ramen van de bovenste verdiepingen in de middagzon baadden. Achter het neochrome oppervlak ving Leda flitsen van kleur op van de liften die voorbijschoten, de aderen van de stad die zijn levensbloed naar boven en naar beneden pompten. Het was hetzelfde als altijd, dacht ze, supermodern en ergens toch tijdloos. Leda had talloze foto's gezien van de oude skyline van New York, de skyline die mensen altijd romantiseerden. Maar vergeleken bij de Toren vond ze hem er maar gekarteld en lelijk uitzien.

'Blij dat je thuis bent?' vroeg haar moeder voorzichtig. Leda knikte kort, maar deed geen moeite te antwoorden. Ze had nauwelijks iets tegen haar ouders gezegd sinds ze haar eerder die ochtend bij de ontwenningsskliniek hadden opgehaald. Of eigenlijk sinds het incident in juli, waardoor ze in die kliniek was terechtgekomen.

'Bestellen we vanavond iets bij Miatza? Ik snak al weken naar een dodoburger,' zei haar broer Jamie, in een duidelijke poging haar op te vrolijken. Leda negeerde hem. Jamie was maar elf maanden ouder en stond op het punt aan zijn laatste schooljaar te beginnen, maar Leda en hij waren niet zo close. Waarschijnlijk omdat ze in niets op elkaar leken.

Voor Jamie was alles simpel en rechtlijnig, en hij leek zich nooit ergens druk om te maken. Leda en hij léken zelfs niet op elkaar: Leda was donker en energiek zoals hun moeder, terwijl Jamies huid bijna net zo bleek was als die van hun vader. Ondanks Leda's verwoede pogingen hem er beter uit te laten zien, oogde hij altijd onverzorgd. Op dit moment had hij een vlasbaardje dat hij in de zomer blijkbaar had laten staan.

'Wat Leda maar wil,' antwoordde Leda's vader. Alsof alles weer goedgeemaakt zou zijn als ze haar hun kant-en-klaarmaaltijd lieten kiezen.

'Het maakt mij niet uit.' Leda keek naar haar pols. Twee kleine prikwondjes van het bandje van de monitor die de hele zomer om haar pols had gezeten, vormden het enige bewijs van haar verblijf in Silver Cove, de kliniek in het midden van Nevada.

Leda kon het haar ouders niet echt kwalijk nemen. Als zij op het tafereel was gestuit waarvan zij in juli getuige waren geweest, zou ze zichzelf ook naar een ontwenningsskliniek hebben gestuurd. Ze was er beroerd aan toe toen ze daar aankwam: hatelijk en kwaad en high van de xenperheidren en wat al niet meer. Ze had een hele dag aan het 'happy juice' moeten liggen, zoals de andere meiden op Silver Cove het noemden: een krachtig infuus met kalmeringsmiddelen en dopamine. Eerder was ze niet bereid met de artsen te praten.

Maar terwijl de drugs langzaam uit Leda's lichaam verdwenen, was de bijtende smaak van haar verontwaardiging beginnen te vervagen. In plaats daarvan werd ze overspoeld door schaamte, kleverig en ongemakkelijk. Ze had zichzelf altijd beloofd dat ze de controle zou houden, dat ze niet als zo'n zielige verslaafde zou eindigen zoals die ze op school op de Algemene Gezondheidsleerholo's te zien kregen. Toch lag ze hier met een infuus in haar ader.

'Gaat het?' had een van de verpleegkundigen gevraagd die naar haar gezichtsuitdrukking keek.

Laat nooit zien dat je huilt, had Leda zichzelf in herinnering ge-

bracht terwijl ze tranen weg knipperde. ‘Ja hoor,’ wist ze met vaste stem te antwoorden.

Uiteindelijk vond Leda toch een soort vrede in de ontwenningss-
kliniek: niet bij haar waardeloze psychiater, maar in meditatie. Ze
bracht bijna elke ochtend in de meditatieruimte door, waar ze in
kleermakerszit de mantra’s van goeroe Vashmi opdreunde. *Mogen
mijn acties doelgericht zijn. Ik ben mijn eigen beste bondgenoot. Ik ben
goed zoals ik ben.* Af en toe sloeg Leda haar ogen open en tuurde
door de lavendelrook naar de andere meisjes in de yogaruimte. Ze
hadden allemaal een opgejaagde blik, alsof ze hiernaartoe waren
gedreven en niet meer durfden te vertrekken. *Ik ben niet zoals zij,*
had Leda zichzelf voorgehouden, terwijl ze haar schouders rechte
en haar ogen weer sloot. Ze had de drugs niet nodig, niet zoals die
meisjes.

Nu waren ze nog maar een paar minuten van de Toren verwij-
derd. Opeens overviel Leda een ongerust gevoel. Was ze er klaar
voor – was ze klaar om hier terug te komen en de confrontatie aan
te gaan met alles wat haar aanvankelijk in een neerwaartse spiraal
had gebracht?

Niet alles, want Atlas was nog steeds weg.

Leda deed haar ogen dicht en mompelde een paar woorden
waarmee ze haar contactlenzen de opdracht gaf haar inbox te ope-
nen. Sinds ze vanmorgen uit de kliniek was vertrokken en weer
bereik had, had ze haar berichten voortdurend gecheckt. Driedui-
zend berichten begonnen onmiddellijk in haar oren te pinggen, een
waterval aan uitnodigingen en video-alerts die als muzieknoden
over elkaar heen tuimelden. Het geping werkte vreemd genoeg
kalmerend.

Boven aan de lange lijst stond een nieuw bericht van Avery. *Wan-
neer kom je terug?*

Elke zomer moest Leda van haar familie gedwongen mee naar
‘huis’. Daarmee bedoelden ze Podunk, een gehucht in Illinois. ‘Mijn
huis staat in New York...’ protesteerde Leda dan altijd, maar haar

ouders negeerden haar. Leda begreep echt niet waaróm haar ouders daar elk jaar weer naartoe wilden. Als zij had gedaan wat zij destijds deden – als pasgetrouwd stel van Danville naar New York verhuizen, waar de Toren nog in aanbouw was, en zich langzaam omhoogwerken, totdat ze zich een appartement op de felbegeerde bovenste verdiepingen konden veroorloven – zou ze nooit meer hebben omgekeken.

Toch wilden haar ouders elk jaar per se terug naar hun geboortestad. Ze logeerden dan bij de grootouders van Leda en Jamie, in een huis waar moderne technologie ver te zoeken was en de voorraadkast slechts gevuld was met sojaboter en ingevroren maaltijden. Als kind had Leda er nog van genoten; het was een heel avontuur. Maar naarmate ze ouder werd, smeekte ze of ze thuis mocht blijven. Ze vond het niet meer leuk om met haar neven en nichtjes om te gaan, met hun smakeloze confectiekleding en griezelige pupillen zonder contactlenzen. Maar hoe vaak ze ook protesteerde, ze had het nooit voor elkaar gekregen een keertje over te slaan. Tot dit jaar.

Ik ben al terug! antwoordde Leda. Ze zei het bericht hardop en knikte om het te verzenden. Ergens wist ze dat ze Avery over Silver Cove moest vertellen. Ze hadden in de kliniek veel gesproken over het nemen van verantwoordelijkheid en vrienden om hulp vragen. Maar bij de gedachte alleen al klemde ze haar handen zo stevig om de stoelrand dat haar knokkels wit werden. Ze kon het niet, kon dat soort zwakte niet toegeven tegenover haar perfecte beste vriendin. Avery zou natuurlijk begripvol reageren, maar Leda wist dat ze haar toch zou veroordelen en voortaan net iets anders naar haar zou kijken. En dat kon ze niet aan.

Avery wist niet veel van de waarheid: dat Leda af en toe xenperheidren slikte, voor proefwerken, om beter te kunnen nadenken... en dat ze een paar keer sterker spul had geprobeerd met Cord en Rick en de rest van die klik. Maar Avery had geen idee hoe erg het uit de hand was gelopen aan het eind van vorig jaar, na de Andes –

en ze kende beslist de waarheid niet over afgelopen zomer.

Ze stopten bij de Toren. De helikopter maakte even een dronken zwaai voor de toegang tot het heliplatform op de zevenhonderdste verdieping; zelfs met stabilisatoren wankelde hij nog in de stormachtige wind die om de Toren zwoepte. Uiteindelijk wist hij veilig in de hangar te landen. Leda kwam uit haar stoel omhoog en liep achter haar ouders aan het trapje af. Haar moeder was intussen al weer aan het bellen, waarschijnlijk over een mislukte zakendeal.

‘Leda!’ Een blonde wervelwind stormde op haar af en omhelsde haar.

‘Avery.’ Leda glimlachte in het haar van haar vriendin, waarna ze zich voorzichtig uit de omhelzing losmaakte. Ze deed een stap naar achteren en keek op – en wankelde even, overvallen door haar oude onzekerheid. Het was altijd een schok om Avery weer te zien. Leda probeerde te doen alsof ze er niet mee zat, maar soms vond ze het toch gewoon oneerlijk. Avery had een perfect leven in het penthouse op de duizendste verdieping. Moest ze dan ook nog perfect zijn? Als ze Avery naast haar ouders zag, stond Leda er altijd verstoemd van dat ze met hun DNA was gemaakt.

Het was zo nu en dan stomvervelend om beste vriendinnen te zijn met een meisje dat té perfect was. Leda was zelf waarschijnlijk het resultaat van een avondje tequilashots drinken op de trouwdag van haar ouders.

‘Zullen we ergens heen?’ zei Avery smekend.

Maar ze hoefde Leda niet over te halen. ‘Ja,’ zei ze automatisch. Ze deed alles voor Avery, altijd.

Avery draaide zich om en omhelsde Leda’s ouders. ‘Meneer Cole, mevrouw Cole! Welkom thuis.’ Leda keek toe terwijl ze lachten en Avery op hun beurt terug omhelsden. Ze leken net bloemknoppen die opengingen in de zon. Niemand was bestand tegen Avery’s betovering.

‘Mag ik uw dochter stelen?’ vroeg Avery, en Leda’s ouders knikten.

‘Goed. Voor het eten is ze weer thuis!’ riep Avery. Ze had haar arm al door die van Leda gestoken en trok haar snel mee naar de verkeersader van de zevenhonderdste verdieping.

‘Wacht even.’ Naast Avery in haar mooie, rode rokje en nauwsluitende blouse zag Leda er ronduit saai uit in haar net-uit-de-ontwenningsskliniek-outfit: een grijs T-shirt en een spijkerbroek.

‘Als we uitgaan trek ik even iets anders aan.’

‘Gaan we niet gewoon naar het park?’ Avery knipperde snel met haar ogen. Haar pupillen schoten heen en weer terwijl ze een hovercraft opriep. ‘De meeste meiden zijn daar al, en iedereen wil je zien. Vind je dat goed?’

‘Ja hoor,’ zei Leda automatisch en ze negeerde de prikkeling van ergernis dat ze niet met z’n tweeën bleven.

Ze liepen door de dubbele deuren van het heliplatform naar de verkeersader, een groot vervoersknooppunt dat een aantal huizenblokken overspande. De plafonds glansden hemelsblauw. Voor Leda waren die net zo mooi als de buitenlucht die ze tijdens haar wandelingen op Silver Cove had gezien. Maar Leda was niet het type dat in de natuur naar schoonheid zocht. Schoonheid was een woord dat ze alleen gebruikte voor dure sieraden, mooie jurken en voor Avery’s gezicht.

‘Je moet me alles vertellen,’ zei Avery op haar kenmerkende directe manier, terwijl ze op de stoep van koolstofcomposiet langs de zilverkleurige hovercraftweg liepen. Cilindrische snackrobots reden met hun enorme wielen door de straten en verkochten gedroogd fruit en koffiecups.

‘Wat?’ Leda probeerde haar aandacht erbij te houden. Hovercrafts bewogen zich door de straat links van haar. Hun bewegingen waren scherp en gecoördineerd als een school vissen. Ze waren groen of rood van kleur, afhankelijk van het feit of ze vrij waren of bezet. Instinctief ging ze een beetje dichterbij Avery lopen.

‘Illinois. Was het net zo erg als anders?’ Avery keek naar een punt in de verte. ‘Hovercraftoproep,’ zei ze zachtjes, en een van de voertuigen maakte zich los uit de groep.

‘Wil je helemaal met de hovercraft naar het park?’ vroeg Leda. Ze ontweek Avery’s vraag en probeerde normaal te klinken. Ze was vergeten hoe druk het hier altijd was: ouders die hun kinderen meesleepten, zakenlieden die hard in hun contactlenzen praatten, stelletjes die hand in hand liepen. Ze vond het overweldigend na de georganiseerde rust in de kliniek.

‘Het is een speciale gelegenheid omdat je terug bent!’ riep Avery uit.

Leda haalde diep adem en glimlachte terwijl hun hovercraft voor hen stopte. Het was een smalle tweepersoons met een pluchen interieur in gebroken wit. Hij zweefde een paar centimeter boven de grond, dankzij magnetische voortstuwingsstangen in de vloer. Avery ging tegenover Leda zitten en toetste hun bestemming in, waarna de hovercraft startte.

‘Misschien hoef je volgend jaar niet mee. Dan kunnen we samen op reis,’ ging Avery verder terwijl de hovercraft zich in een van de verticale gangen van de Toren liet zakken. De gele verlichting op de wanden van de tunnel danste in vreemde patronen over haar jukbeenderen.

‘Misschien.’ Leda haalde haar schouders op. Ze wilde het over iets anders hebben. ‘Wat ben je trouwens waanzinnig bruin. Is dat van Florence?’

‘Nee, Monaco. De mooiste stranden ter wereld.’

‘Niet mooier dan je oma’s huis in Maine.’ Na hun eerste schooljaar waren ze daar samen een week geweest. Ze hadden lekker gezond en stiekem van oma Lasserres port gedronken.

‘Dat is waar. Er waren zelfs geen leuke strandwachten in Monaco,’ zei Avery lachend.

Hun hovercraft remde af en ging toen horizontaal verder de 307e verdieping op. Normaal gesproken werd een bezoekje aan zo’n lage verdieping als serieus afglijden beschouwd, maar Central Park vormde een uitzondering. Toen ze voor de ingang aan de noord-noordoostkant van het park stopten, keek Avery Leda aan. Haar diepblau-

we ogen stonden ineens serieus. ‘Ik ben blij dat je terug bent, Leda. Ik heb je van de zomer gemist.’

‘Ik jou ook,’ zei Leda zacht.

Ze liep achter Avery aan het park in, langs de beroemde kersenboom die was teruggevorderd van het oorspronkelijke Central Park. Een paar toeristen leunden op het hek eromheen, maakten foto’s en lazen de geschiedenis van de boom op het interactieve touchscreen ernaast. Er was verder niets over van het oorspronkelijke park, dat onder de fundering van de Toren lag, ver onder hun voeten.

Ze liepen de heuvel op waar hun vriendinnen zouden zijn. Avery en Leda hadden deze plek op de basisschool samen ontdekt. Na veel experimenteren waren ze tot de conclusie gekomen dat dit de beste plek was om te genieten van de uv-vrije stralen van de solarlamp. Tijdens het lopen veranderde het spectragras langs het pad van mintgroen in zacht lavendel. Een holografische tekenfilmgnoom rende door het park links van hen, achtervolgd door een rits gillende kinderen.

‘Avery!’ Risha zag hen als eerste. De andere meisjes, die allemaal op bontgekleurde strandlakens lagen, keken op en zwaaiden. ‘En Leda! Wanneer ben je teruggekomen?’

Avery plofte midden in de groep neer, terwijl ze een lok lichtblond haar achter een oor stak, en Leda ging naast haar zitten.

‘Net,’ antwoordde Leda. ‘Ik kom regelrecht uit de helikopter.’ Ze pakte de vintage zonnebril van haar moeder uit haar tas. Natuurlijk had ze haar contactlenzen in de lichtafschermingsmodus kunnen zetten, maar de zonnebril was eigenlijk haar handelsmerk. Ze vond het prettig dat die haar gezichtsuitdrukking onleesbaar maakte.

‘Waar is Eris?’ vroeg ze zich hardop af, niet dat ze haar bijzonder miste. Maar als ze gingen zonnen, was Eris daar meestal wel voor te porren.

‘Vast aan het shoppen. Of bij Cord,’ zei Ming Jiaozu met een bittere ondertoon in haar stem.

Leda zei niets en stond een beetje met haar mond vol tanden. Ze

had niets over Eris en Cord op de feeds gezien. Maar eigenlijk kon ze haar ook niet echt bijhouden. Eris had met zeker de helft van de jongens en meisjes in hun klas gedatet of in elk geval gerommeld, en met sommigen zelfs meer dan één keer. Maar Eris was Avery's oudste vriendin en kwam uit een familie met oud geld en daardoor kon ze met vrijwel alles weggkomen.

'Hoe was je zomer, Leda?' ging Ming verder. 'Je was toch met je familie in Illinois?'

'Ja, klopt.'

'Dat moet verschrikkelijk zijn geweest, in zo'n uithoek.' Mings toon was misselijkmakend zoet.

'Ach, ik heb het overleefd,' zei Leda luchtig. Ze weigerde zich door haar te laten ophitsen. Ming wist dat Leda niet graag sprak over haar ouders' achtergrond. Het herinnerde haar eraan dat ze niet van deze wereld was zoals de rest van hen, dat ze in het voorlaatste jaar op de basisschool vanuit de buitenwijken in het midden van de Toren was opgeklommen.

'En hoe was jouw vakantie?' vroeg Leda. 'Hoe was Spanje? Heb je je met de plaatselijke mannelijke bevolking vermaakt?'

'Niet echt.'

'Vreemd. Op de feeds leek het alsof je zeer héchte vriendschappen was aangegaan.' Eerder in het vliegtuig had Leda een paar foto's bekeken van Ming met een Spaanse jongen. Ze had durven zweren dat er iets tussen hen was gebeurd. Het was te zien aan hun lichaamstaal, aan het ontbreken van onderschriften bij de foto's en vooral aan de blos die nu via Mings hals naar haar wangen kroop.

Ming viel stil, en Leda glimlachte een beetje. Wanneer mensen haar uitdaagden, konden ze een reactie verwachten.

'Avery,' zei Jess McClane terwijl ze naar voren leunde. 'Heb je het uitgemaakt met Zay? Ik kwam hem eerder tegen, en hij keek nogal somber.'

'Ja,' zei Avery langzaam. 'Ik bedoel, zoiets. Ik vind hem heel aar-

dig, maar...' Ze liet haar stem weifelend wegsterven.

'Mijn god, Avery, zet er nu gewoon een punt achter,' riep Jess uit. De gouden armbanden om haar polsen glansden in het licht van het zonnepaneel. 'Waar wacht je precies op? Of moet ik misschien vragen: Op wíe wacht je precies?'

'Hou op, Jess. Jij hebt helemaal geen recht van spreken,' snauwde Leda. Mensen maakten altijd zulke opmerkingen naar Avery, omdat er eigenlijk niets anders was om te bekritisieren. Maar dat Jess dit zei sloeg nergens op, want zij was zelf ook nog maagd.

'Toevallig heb ik dat wél,' zei Jess veelbetekenend.

Iedereen gilte door elkaar. 'Wacht, jij en Patrick?' 'Wanneer?' 'Waar?' En Jess grijnsde en stond duidelijk te popelen om de details te delen. Leda leunde naar achteren en deed alsof ze luisterde. Voor zover de meisjes allemaal wisten, was zij ook nog maagd. Ze had niemand de waarheid verteld, zelfs Avery niet. En dat zou ze ook nooit doen.

Het was in januari gebeurd, tijdens de jaarlijkse skivakantie in Catyan. Hun families gingen er al jaren heen: eerst alleen de Fullers en de Andertons, en vanaf het moment dat Leda en Avery zulke dikke vriendinnen waren geworden de Coles ook. In de Andes lagen 's werelds beste skipistes. Zelfs in Colorado en in de Alpen moesten ze het tegenwoordig volledig van sneeuwmachines hebben. Alleen in Chili viel er op de hoogste pieken van de Andes nog voldoende natuurlijke sneeuw voor het echte skiën.

Op de tweede dag van de vakantie was iedereen aan het droneskiën – Avery, Leda, Atlas, Jamie, Cord, zelfs Cords oudere broer Brice. Ze lieten zich uit de springstoelen van hun eigen ski-drone vallen en landden vervolgens op de sneeuw, trokken strepen tussen de bomen door en staken hun handen weer in de lucht om hun drones te pakken, voor de steile daling aan de rand van de gletsjer. Leda kon minder goed skiën dan de anderen, maar had een druppel adrenalinne geslikt tijdens de tocht naar boven. Ze voelde zich goed, bijna net zo goed als wanneer ze het écht goede spul van haar moeder stal. Ze

volgde Atlas tussen de bomen door, probeerde hem bij te houden en genoot van de wind die naar de contouren van haar donzen skipak graaide. Ze hoorde alleen maar het gezwiep van haar ski's door de sneeuw en daaronder het diepe, holle geluid van leegte.

Ze bedacht zich dat ze het noodlot tartten zoals ze door de ijle lucht daarboven op een gletsjer suisden, op het uiterste randje van de hemel.

En dat was het moment dat Avery had geschreeuwd.

Alles erna was één grote waas. Leda tastte in haar handschoen naar de rode noodknop die haar skidrone zou oproepen, maar Avery werd een paar meter verderop al opgetild. Haar onderbeen stak uit in een rare hoek.

Tegen de tijd dat ze terug waren in de penthousesuite van het hotel zat Avery al in een vliegtuig naar huis. Het zou wel goed komen, verzekerde meneer Fuller hen. Alleen haar knie moest opnieuw gezekerd worden, en hij wilde dat ze door deskundigen in New York werd nagekeken. Leda wist wat dat betekende. Avery zou nadien bij Everett Radson langsgaan om de wond te laten micro-laseren. Geen schrammetje mocht haar perfecte lichaam ontsieren.

Later die avond zaten ze met z'n allen in de hottub op de veranda. Ze gaven elkaar koele flesjes whiskylikeur door en proostten op Avery, de Andes en de sneeuw die was gaan vallen. Toen het steeds harder ging sneeuwen, begonnen de anderen uiteindelijk te protesteren en gingen naar bed. Maar Leda, die naast Atlas zat, bleef zitten. Hij had ook nog geen aanstalten gemaakt om te gaan.

Ze was al jaren verliefd op Atlas, vanaf het moment dat Avery en zij vriendinnen werden, sinds de eerste keer dat ze hem bij Avery thuis zag. Hij was komen binnenwandelen terwijl ze Disneyliedjes aan het zingen waren en ze was vuurrood geworden van schaamte. Maar Leda had nooit gedacht dat ze een kans bij hem maakte. Hij was twee jaar ouder en bovendien de broer van Avery. Maar terwijl iedereen uit de hottub klauterde, vroeg ze zich aarzelend af of het misschien, wellicht... Ze was zich enorm bewust van haar knie die

onder water langs die van Atlas streek. De hele linkerkant van haar lichaam begon te tintelen.

‘Wil je ook?’ mompelde hij terwijl hij haar het flesje aangaf.

‘Dank je.’ Leda dwong zichzelf weg te kijken van zijn wimpers, waarop sneeuwvlokjes samenklonterden als vloeibare sterretjes. Ze nam een flinke slok van de whiskylikeur. Het drankje was romig, zoet als een toetje, met een nasmaak die in haar keel brandde. Ze was licht in haar hoofd, duizelig van de hitte van de hottub en van Atlas zo dicht bij haar. Misschien was de adrenalinedruppel nog niet uitgewerkt, of misschien was het gewoon haar eigen rauwe opwindning die ervoor zorgde dat ze zich op een vreemde manier roekeloos voelde.

‘Atlas,’ zei ze zacht. Toen hij zich met een opgetrokken wenkbrauw naar haar toedraaide, leunde ze naar voren en kuste hem.

Na een korte aarzeling kuste hij haar terug. Zijn handen verdwenen tussen haar zware krullen, die bedekt waren met sneeuw. Leda verloor alle idee van tijd. Op een gegeven moment kwam haar bikinitopje los en haar broekje ook. Ze droeg om te beginnen al niet veel kleren. Atlas fluisterde: ‘Weet je het zeker?’

Leda knikte, en haar hart bonkte. Natuurlijk wist ze het zeker. Ze had zich nog nooit zo zeker gevoeld.

De volgende ochtend kwam ze bijna huppelend de keuken in. Haar haar was nog vochtig van de stoom van de hottub, en de herinnering aan Atlas’ aanraking stond onuitwisbaar in haar huid gegrift, als een tatoeage.

Maar hij was weg.

Hij had het eerste vliegtuig terug naar New York genomen. Om te kijken hoe het met Avery was, zei zijn vader. Leda knikte koel, maar voelde zich misselijk. Ze kende de waarheid, wist waarom Atlas echt was vertrokken: hij ontliep haar. Prima, dacht ze, en woede kwam in de plaats van verdriet. Ze zou hem flink de waarheid vertellen; het zou er ook niet toe doen.

Maar Leda kreeg nooit de kans Atlas te confronteren. Later die

week raakte hij vermist, voor de start van het nieuwe schooljaar, terwijl dit zijn laatste voorjaarssemester zou zijn. Er werd kort en verwoed naar hem gezocht, alleen door Avery's familie. Die zoektocht werd al na een paar uur gestaakt, toen zijn ouders hoorden dat alles goed met hem was.

Nu, bijna een jaar later, was Atlas' verdwijning oud nieuws. Zijn ouders hadden het lachend afgedaan als een jeugdzonde. Leda had hen op talloze cocktailparty's horen vertellen dat hij er een jaartje tussenuit was om een wereldreis te maken en dat het vanaf het begin hún idee was geweest. Dat was hun verhaal en daar hielden ze zich aan, maar Avery had Leda verteld hoe het echt zat. De Fullers hadden geen idee waar Atlas uithing en of hij ooit zou terugkomen. Hij nam af en toe contact op met Avery, maar de plaats waar hij vandaan belde was altijd zwaar gecodeerd en tegen die tijd stond hij al weer op het punt verder te trekken.

Leda had Avery nooit verteld over die nacht in de Andes. Ze wist niet hoe ze erover moest beginnen na Atlas' verdwijning, en hoe langer ze het voor zich hield, hoe groter het geheim werd. Het besef dat de enige jongen om wie ze ooit had gegeven er letterlijk vandóór was gegaan nadat hij met haar naar bed was geweest, deed ontzettend pijn. Leda probeerde kwaad te blijven. Een boos gevoel leek veiliger dan verdriet voelen. Maar zelfs de woede kon de pijn niet verzachten die door haar lichaam joeg wanneer ze aan hem dacht.

En zo was ze in de ontwenningkliniek beland.

'Leda, ga je mee?' Avery's stem drong door tot haar gedachten. Leda knipperde met haar ogen. 'Iets ophalen in het kantoor van mijn vader,' herhaalde Avery. Haar ogen waren veelbetekend groot. Het kantoor van Avery's vader was het smoesje dat ze al jaren gebruikten wanneer een van hen van iemand verlost wilde worden.

'Heeft je vader daar geen koeriersrobots voor?' vroeg Ming.

Leda negeerde haar. 'Natuurlijk wel,' zei ze tegen Avery terwijl ze opstond en grassprietten van haar spijkerbroek veegde. 'Kom, we gaan.'

Ze zwaaiden ten afscheid en liepen het pad op naar het dichtstbijzijnde vervoersstation, waar de grote, verticale kolom van expreslijn c de lucht in schoot. De zijkanten waren beangstigend doorzichtig. Leda kon binnenin een groepje oudere vrouwen zien die met hun hoofden dicht bij elkaar praatten en een kleuter die in zijn neus peuterde.

‘Atlas heeft me gisteravond gepingd,’ fluisterde Avery terwijl ze op het perron voor de lift naar boven gingen staan.

Leda verstijfde. Ze wist dat Avery haar ouders niet meer vertelde over Atlas’ telefoontjes. Ze zei dat ze hen er alleen maar mee van streek maakte. Maar het was toch vreemd dat Avery dit alleen met Leda deelde.

Avery was wel altijd heel beschermend naar Atlas geweest. Als hij met iemand datete, deed ze altijd beleefd, maar een beetje afstandelijk – alsof ze het meisje niet goedkeurde of vond dat Atlas een vergissing had begaan. Leda vroeg zich af of het iets te maken had met het feit dat Atlas geadopteerd was, of Avery bang was dat hij op een of andere manier kwetsbaarder was, vanwege zijn achtergrond, en dat ze daarom zo geneigd was hem te beschermen.

‘O ja?’ vroeg ze met vaste stem. ‘Kon je horen waar hij was?’

‘Ik hoorde een heleboel stemmen op de achtergrond. Waarschijnlijk een bar ergens.’ Avery haalde haar schouders op. ‘Je weet hoe Atlas is.’

Nee, dat weet ik niet. Als ze Atlas snapte, kon ze misschien haar eigen verwarde gevoelens begrijpen. Ze kneept even in de arm van haar vriendin.

‘Maar goed,’ zei Avery geforceerd opgewekt, ‘hij komt snel naar huis, als hij er klaar voor is. Toch?’

Ze keek Leda met een vraag in haar ogen aan. Even werd Leda getroffen door hoezeer Avery haar aan Atlas deed denken. Ze hadden geen bloedband, maar beschikten over dezelfde gloeiende intensiteit. Als ze hun volle aandacht op je richtten, was dat even verblindend als recht in de zon kijken.

Leda schoof ongemakkelijk heen en weer. ‘Natuurlijk,’ zei ze. ‘Hij komt snel naar huis.’

Ze bad dat het niet zo was en tegelijkertijd kon ze het niet helpen dat ze het wel hoopte.